

วันละเรื่อง • พระไพศาล วิสาโล
 ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2553 : โฟสต์บุ๊กส์
 เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-7061-86-3
 พิมพ์ครั้งที่ 1 : โฟสต์บุ๊กส์, ธันวาคม 2553

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

พระไพศาล วิสาโล.

วันละเรื่อง.-- กรุงเทพฯ : โฟสต์บุ๊กส์, 2553.

208 หน้า.

1. ธรรมะกับชีวิตประจำวัน. I. ชื่อเรื่อง.

294.3144

ISBN 978-616-7061-86-3

ราคา 195 บาท

บรรณาธิการบริหาร : ภาณี ลอยเกตุ
 ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : จันทพร รักท่วม
 บรรณาธิการพิเศษ : นิภา เผ่าศรีเจริญ
 ผู้ช่วยบรรณาธิการ : อธิสา ศิริสวัสดิ์
 พิสูจน์อักษร : พัชรินทร์ จุลศรี ศิริวรรณ สิทธิภา
 ออกแบบปก : wrongdesign
 ภาพถ่ายปก : นิตินันท์ วิรัมย์คลโย

ผู้จัดการธุรกิจสำนักพิมพ์ : สุพร พรฤกษ์งาม
 ฝ่ายจัดการธุรกิจสำนักพิมพ์และการตลาด : สิทธิชัย อิงคุณานนท์ พรพิมล วังอินทร์
 กฤษณ์ เศรษฐวิศิษฐ์พงศ์ สงกรานต์ พสุธาสดี

จัดพิมพ์โดย

บริษัท โฟสต์ พับลิชซิง จำกัด (มหาชน)

136 ถนน ธารนอง เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110

<http://www.postbooksonline.co.th>

แยกสีและพิมพ์ที่

แผนกงานพิมพ์พาณิชย์

บริษัท โฟสต์ พับลิชซิง จำกัด (มหาชน)

136 ถนน ธารนอง เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110

โทรศัพท์ 0-2240-3700 ต่อ 3021, 3022

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท ซีเอ็ดยูเคชั่น จำกัด (มหาชน)

อาคารเนชั่นทาวเวอร์ ชั้นที่ 19 เลขที่ 1858/87-90

ถนนบางนา-ตราด แขวงบางนา เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260

โทรศัพท์ 0-2739-8222, 0-2739-8356-9 <http://www.se-ed.com>

สงวนลิขสิทธิ์โดย บริษัท โฟสต์ พับลิชซิง จำกัด (มหาชน)

วันละเรื่อง

รวมนันทีกจากเฟซบุ๊ก

พระไพศาล วิสาโล

คำนำสำนักพิมพ์

วิถีชีวิตในปัจจุบัน ทำให้มนุษย์แยกตัวออกมาเป็นอิสระและ
เอกเทศมากขึ้น ทั้งๆ ที่ความจริงแล้ว มนุษย์เราต่างปรารถนา
ความสัมพันธ์กับผู้อื่น สื่อออนไลน์ในยุคโลกาภิวัตน์จึงเสมือน
เครื่องมือเชื่อมโยงมนุษย์เข้าด้วยกัน กลายเป็นสื่อกลาง
การติดต่อสื่อสารที่เข้าถึงคนยุคใหม่อย่างง่ายดาย และได้รับ
ความนิยมในวงกว้าง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใดประเด็นใดก็ตาม

แม้แต่ *ธรรมชาติ* จากเดิมที่คนส่วนใหญ่มองเป็น
เรื่องไกลตัว หากยังไม่ใช่วัย ‘เข้าวัด’ ถึงยุคนี้ เทคโนโลยีได้
เข้ามารองรับการเผยแพร่ธรรมชาติอย่างไม่ขัดเขิน ไม่เพียงนำ
มาซึ่งความสนใจจากคนรุ่นใหม่ แต่รวมถึงผู้คนอีกมากมาย
หลากหลายวัย

พระไพศาล วิสาโล พระนักคิด นักเขียน ผู้เผยแพร่
ธรรมะสู่สังคมอย่างสมสมัย นอกจากจะเป็นนักเขียนรางวัล
ศรีบูรพา ประจำปี 2553 ยังเป็นที่รับรู้กันในวงกว้างว่า
ท่านมีผลงานทั้งงานเขียนและงานแปลแพร่หลายต่อเนื่อง
มาตลอดสามทศวรรษที่ผ่านมา

วันละเรื่อง รวมนับที่จาก Facebook ของ พระไพศาล
วิสาโล นำเสนอเรื่องราวจากประสบการณ์ที่ท่านได้อ่าน ได้
รับรู้ ผสานมุมมองต่อสังคม พร้อมแง่คิดแฝงธรรมมาแบ่งปัน
ด้วยการเขียนเล่าอย่าง 'ไกลธรรมดาสน' แต่กลมกลื่นไปกับการ
ใช้สื่อออนไลน์ยุคใหม่ ทำให้เกิดการเรียนรู้และแลกเปลี่ยน
ความเห็นอย่างหลากหลายในวงกว้าง

อ่าน วันละเรื่อง เพียงเรื่องละวัน แล้วคุณจะพบว่า
ชีวิตมีปรากฏการณ์ดีๆ เกิดขึ้นทุกวัน สำคัญที่เราจะมองเห็น
อย่างไร

โพสต์บุ๊กส์

คำปรารภ

เป็นเพราะความเป็นคนช่างลืม จึงเกิดมีหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา ในช่วงไม่กี่ปีมานี้ข้าพเจ้าพบว่าตนเองมีความจำสั้นมาก ไม่ว่าจะสนทนากับใคร หรืออ่านหนังสืออะไร มักจะจดจำไม่ได้นาน เวลาผ่านไปแต่ไม่กี่สัปดาห์ก็ลืมแล้ว พยายามย้อนระลึก ก็นึกไม่ค่อยออก หรือนึกได้ไม่ชัดเจน บ่อยครั้งจึงต้องย้อนกลับไปค้นหนังสือที่เคยอ่าน หากเป็นหนังสือเล่ม ก็ค้นได้ไม่ยาก แต่หากเป็นนิตยสาร ก็มักเสียเวลาค้นนาน บางครั้งก็ไม่เจอ เพราะทิ้งไปแล้ว หาไม่ก็จำไม่ได้ว่าไปซุกไว้ที่ไหน แต่หากเป็นเรื่องราวที่ได้จากการสนทนาพูดคุย ก็ไม่รู้ว่าจะกลับไปหาอย่างไร นอกจากไปสอบถามคนที่เคยพูดคุยกัน ซึ่งก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่ายนัก เพราะบางคนก็ไม่ใช้ผู้คุ้นเคย อีกทั้งเรื่องราวก็ไม่

สลักสำคัญพอที่จะไปรบกวนเขา

ระยะหลังข้าพเจ้าจึงใช้วิธีบันทึกลงสมุด แต่ก็มิมีสมุดบันทึกอยู่หลายเล่มและกระจัดกระจาย จึงมักเสียเวลาในการค้นหาทั้งสมุดและข้อมูล ในที่สุดข้าพเจ้าก็ตัดสินใจว่า เขียนเก็บไว้ในคอมพิวเตอร์ดีกว่า เพราะค้นได้ง่ายกว่ามาก ประจวบเหมาะๆกับช่วงนั้นข้าพเจ้าได้รับจดหมายชวนจากเพื่อนหลายคนให้สมัครเป็นสมาชิก Facebook (FB) ปกติข้าพเจ้าได้รับจดหมายชวนแบบนี้เป็นประจำจากหลายคน แต่ก็ไม่ค่อยสนใจ จนกระทั่งได้รับจดหมายชวนจากเพื่อนที่คุ้นเคย (ตอนนั้นยังไม่ทราบว่าเพื่อนอาจไม่ได้ตั้งใจชวน แต่ผลออกปุ่มส่งโปรแกรมให้ออกจดหมายเชิญเพื่อนคนอื่นๆ โดยอัตโนมัติ) จึงเปิดอ่านแล้วก็กดบางปุ่มในจดหมายนั้นด้วยความไม่รู้ ผลก็คือข้าพเจ้ากลายเป็นสมาชิก FB ไปทันที

เมื่อผลออกเป็นสมาชิก FB ไปแล้ว ที่แรกข้าพเจ้าไม่คิดจะทำอะไรกับโปรแกรมนี้ แต่ไม่นานก็คิดได้ว่า ตนเขียนบันทึกบางอย่างเอาไว้ แม้จะเพื่อประโยชน์ส่วนตัว แต่ก็น่าจะเป็นประโยชน์แก่คนอื่นบ้าง จึงนำเอาเรื่องราวจากบันทึกดังกล่าวมาลงใน FB ปรากฏว่าเพื่อนๆ หลายคนสนใจ ข้าพเจ้าจึงได้ความคิดว่า FB เป็นช่องทางหนึ่งที่น่าจะนำเอาเรื่องราวที่น่าสนใจมาแบ่งปันกันอ่านในหมู่มิตรสหาย

นั่นคือจุดเริ่มต้นของบันทึกต่างๆ ของข้าพเจ้าใน FB ซึ่งเริ่มตั้งแต่ปลายเดือนกรกฎาคมปีที่แล้ว เดิมบันทึกดังกล่าวเป็นเพียงเรื่องราวที่ได้ยินหรือข้อมูลที่ได้อ่านพบ ต่อมาก็มีการแสดงความคิดเห็นต่อเติมเข้าไปด้วย ไปๆ มาๆ จึงกลายเป็นบทความขนาดสั้น

บันทึกเหล่านี้ข้าพเจ้าเขียนตามความสนใจ ไม่จำกัด
ประเด็น ประโยชน์อย่างหนึ่งที่ได้ก็คือ ได้รับรู้แง่คิดและความ
เห็นที่หลากหลายจากผู้อ่านอย่างฉับพลันทันที ต่างจากที่
เคยเขียนในสื่อสิ่งพิมพ์ บ่อยครั้งก็มีผู้เขียนเรื่องราวน่าสนใจ
มาแบ่งปัน ซึ่งข้าพเจ้าได้เอามาใช้ประโยชน์ในงานเขียนหรือ
งานบรรยายในเวลาต่อมาด้วย

บันทึกใน FB ของข้าพเจ้ามีจุดเปลี่ยนแปลงเมื่อเกิด
เหตุการณ์ชุมนุมประท้วงโดยคนเสื้อแดงซึ่งเริ่มต้นกลางเดือน
มีนาคมและจบลงอย่างโหดร้ายกลางเดือนพฤษภาคม ข้าพเจ้า
และมิตรสหายจำนวนหนึ่งได้ร่วมจัดตั้ง ‘เครือข่ายสันติวิธี’ โดย
มีจุดยืนคัดค้านการใช้ความรุนแรงทุกรูปแบบ และเรียกร้อง
ให้ทุกฝ่ายแก้ปัญหาด้วยสันติวิธี บันทึกใน FB ของข้าพเจ้า
ในช่วงนั้น (และสืบเนื่องต่อมาอีกสองสามเดือน) จึงหนีไม่พ้น
เรื่องราวเกี่ยวกับเหตุการณ์บ้านเมือง (ซึ่งก่อนหน้านั้น แทบ
ไม่มีเรื่องทำนองนี้ในบันทึก FB ของข้าพเจ้าเลย)

ในช่วงนี้เองที่มีผู้มาขอเป็น ‘เพื่อน’ ในเครือข่าย FB
กับข้าพเจ้าเป็นจำนวนมาก จากเดิมที่มีแค่พิเศษก็เพิ่มเป็น
สองพันและสี่พันในเวลาแค่สองเดือน จำนวนคนที่เพิ่มขึ้น
นี้มาพร้อมกับความสนใจที่หลากหลาย จำนวนไม่น้อยสนใจ
แต่เรื่องการเมือง และดูจะไม่สนใจเรื่องอื่นเลย

ในยามที่ผู้คนที่มีความคิดเห็นแตกแยกเป็นฝักฝ่าย
ข้อเขียนของข้าพเจ้าใน FB จึงก่อให้เกิดปฏิกิริยาที่หลากหลาย
ทั้งบวกและลบ ข้อเขียนของข้าพเจ้าทั้งที่เป็นบันทึก
และที่ปรากฏใน ‘สถานะ’ (status) บางตอนก่อให้เกิดความ
ไม่พอใจแก่หลายคน ถึงกับเขียนมาต่อว่าด้วยถ้อยคำรุนแรง

เพียงเพราะข้าพเจ้าคิดต่างจากเขา และเนื่องจากข้าพเจ้าไม่สนับสนุนฝ่ายใดเลยที่เป็นคู่ขัดแย้ง บ่อยครั้งข้าพเจ้าจึงถูกกล่าวหาจากทั้งสองฝ่ายว่าสนับสนุนหรือปกป้องฝ่ายที่เขาถือว่าเป็นศัตรู ในสถานการณ์เช่นนี้เพียงแค่มองไม่เห็นด้วยกับฝ่ายใด ก็ง่ายที่จะถูกฝ่ายนั้นมองเห็นเป็นศัตรูหรือฝ่ายตรงข้ามได้ง่ายๆ แต่สำหรับผู้ทำงานสันติวิธี นี่เป็นเรื่องธรรมดาที่ต้องพร้อมทำใจอยู่เสมอ

ข้อความหลายชิ้นที่ข้าพเจ้าเขียนในช่วงเหตุการณ์ดังกล่าว ผู้ที่ได้มาอ่านตอนนี้อาจรู้สึกว้าวุ่น ธรรมดาๆ ไม่น่ามีอะไร แต่ในช่วงที่เหตุการณ์บ้านเมืองกำลังร้อนแรงนั้น หลายคนรู้สึกขุ่นเคืองใจมากกับข้อความดังกล่าว เพราะไม่ชอบอารมณ์ของเขา โดยเฉพาะระหว่างที่มีการใช้กำลังทหารกับผู้ชุมนุม บันทึกของข้าพเจ้าในช่วงนั้น (18 พฤษภาคม) ก่อให้เกิดปฏิกิริยาทันทีที่กว่า 200 ความเห็น ส่วนใหญ่เป็นคำต่อว่าพร้อมกับตีตราประทับป้าย หลายคนใช้ถ้อยคำที่รุนแรงมาก (แต่ก็มีบางคนที่เขียนมาขอโทษในภายหลัง)

มาถึงวันนี้ความสงบได้กลับคืนมาสู่หน้า FB ของข้าพเจ้าอีกครั้งหนึ่ง แม้จะยังมีการแสดงความเห็นที่ร้อนแรงในหน้าดังกล่าวอยู่บ้าง ก็เป็นเรื่องธรรมดาสำหรับบ้านเมืองยามนี้ที่ได้ทิ้งรอยแผลอันบาดลึกในจิตใจของผู้คนเป็นอันมาก อย่างไรก็ตาม ความเปลี่ยนแปลงอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นใน FB ของข้าพเจ้าก็คือ บันทึกแบบเดิมๆ ที่ข้าพเจ้าเคยเขียนมาเล่าสู่กันฟังนั้น มีให้เห็นน้อยลง ได้แก่ข้อเขียนเชิงบันทึกส่วนตัว ที่เกิดจากการสนทนาพูดคุยหรืออ่านพบเรื่องราวที่น่าสนใจ ทั้งนี้เนื่องจากข้าพเจ้ามีเวลาน้อยลง แต่ข้อเขียนที่

เป็นบทความซึ่งตีพิมพ์ในที่อื่นมาแล้ว ยังมีลงใน FB ของ
ข้าพเจ้าต่อไป นั่นคือคุณประโยชน์อย่างหนึ่งที่ทำให้ข้าพเจ้า
ยังใช้ FB อยู่จนทุกวันนี้

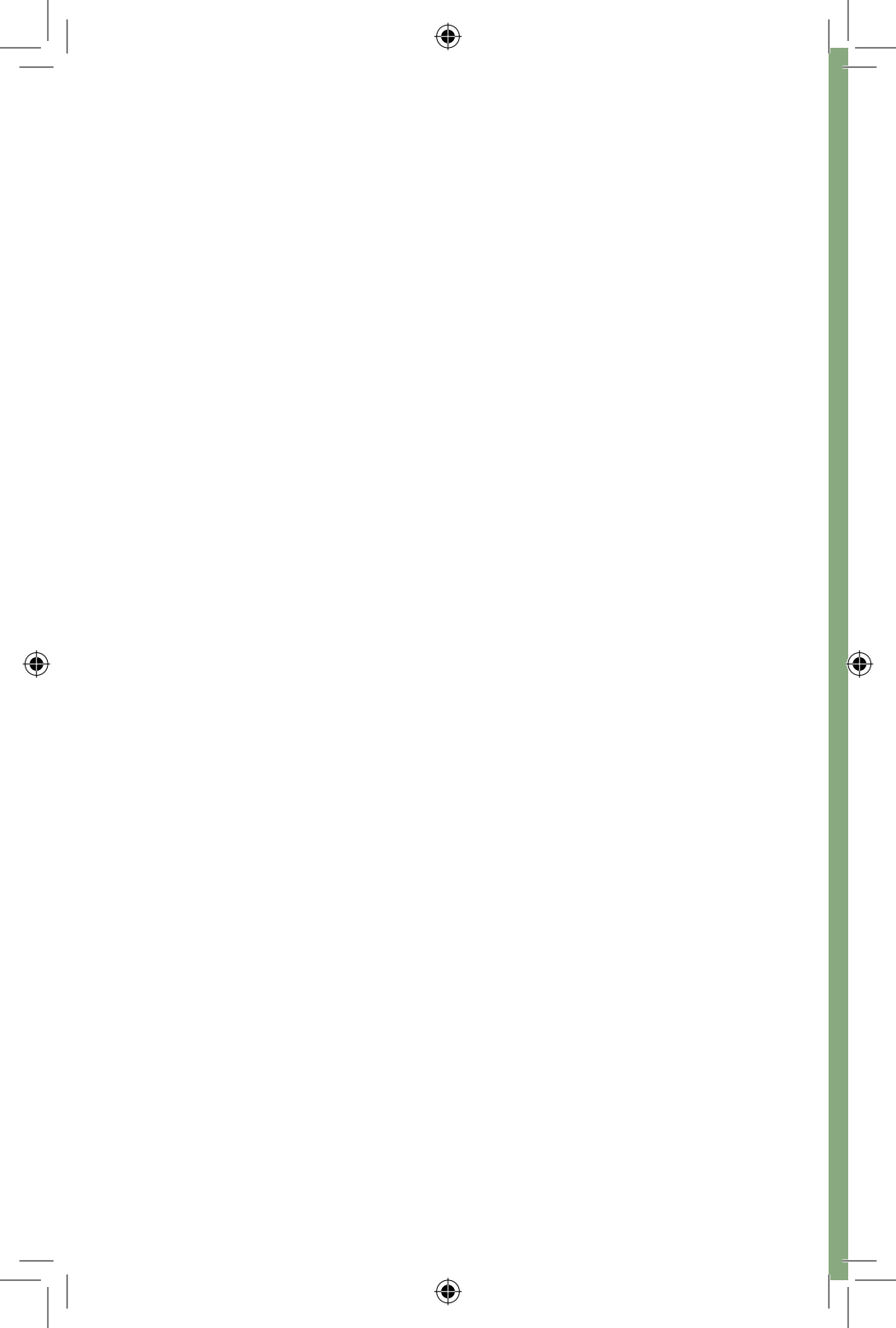
ข้อเขียนในหนังสือเล่มนี้นำมาจากบันทึกเชิงส่วนตัว
ของข้าพเจ้าที่ลงใน FB ตั้งแต่ชิ้นแรกคือเมื่อปลายเดือน
กรกฎาคมปีที่แล้วจนถึงปลายเดือนกรกฎาคมศกนี้ ครบหนึ่ง
ปีพอดี นอกจากนั้นยังได้นำข้อเขียนบางตอนที่เคยลงใน
'สถานะ' มารวมพิมพ์ในที่นี้ด้วย สำหรับผู้ที่สนใจอยากอ่าน
ข้อเขียนอื่นๆ ของข้าพเจ้านั้น หาอ่านได้ที่ FB ของ Phra
Paisal Visalo หรือเว็บไซต์ www.visalo.org

หนังสือเล่มนี้สำเร็จได้ด้วยความเอื้อเฟื้อของคุณณิกา
เผ่าศรีเจริญ ซึ่งรับเป็นบรรณาธิการด้วยความใส่ใจอย่างยิ่ง
ทุกๆ ที่มีกิจธุระเต็มมือ จึงขอขอบคุณมา ณ ที่นี้ด้วย

พระไพศาล วิสาโล

14 ตุลาคม 2553

แต่
ผู้สูญเสียชีวิตและบุคคลอันเป็นที่รัก
ในเหตุการณ์เมฆา-พฤษภาเลือด
ไม่ว่าสวมเสื้อสีใด หรืออยู่ฝ่ายใดก็ตาม

ในยามที่ขัดแย้งกัน
เราควรเปิดพื้นที่ให้แก่ความรัก
อย่าให้เหตุผลหรือความคิด
ยึดพื้นที่ไปจนหมดจดหมดใจ

31 กรกฎาคม
2552

แพ้วหนังสือ

วันนี้ตอนบ่ายมีฝรั่งมาเยี่ยมพร้อมกับลูกศิษย์ เป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี แกเล่าว่ารู้สึกล้มเหลวกับการสอนภาษาอังกฤษเพราะนักศึกษาไม่สนใจเรียนเลย เราคุยเรื่องความใฝ่รู้ซึ่งขาดมากในหมู่คนไทย

ตอนหนึ่ง แกเล่าว่าที่โคราชมีโรงหนังฉายเรื่องแฮร์รี่ พอตเตอร์ โรงหนึ่งพากย์ไทย อีกโรงเป็นเสียงในฟิล์มมีซับไตเติลเป็นไทย ปรากฏว่าโรงแรกคนแน่นทุกรอบ ตัวขายหมด ส่วนโรงที่สอง แทบไม่มีคนเลย รอบที่แกไปดูมีคนแค่ 20 คนเท่านั้น ถ้าให้เดาก็เพราะคนไทย (รวมทั้งวัยรุ่นและนักศึกษา) ไม่ชอบอ่านหนังสือ แม้แต่จะอ่านซับไตเติลก็ไม่ชอบ ทั้งๆ ที่เป็นหนังสือสนุก ขอดูหนังพากย์ไทยดีกว่า

จึงไม่น่าแปลกใจที่คนไทยอ่านหนังสือไทยไม่คล่อง
เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ไม่ต้องประหลาดใจที่ภาษาอังกฤษของ
นักศึกษาไทยแทบไม่กระดิกเลยทั้งๆ ที่เรียนมาตั้งแต่ชั้น
ประถมฯ

ฝรั่งซึ่งเป็นโพลีโคนหนึ่งเขียนว่า 'My handicap is in
your mind.' (ความพิการของฉันอยู่ที่ความนึกคิดหรือมุมมอง
ของคุณเอง) เขาต้องการบอกว่าเขาไม่รู้สึกว่าเป็นคนพิการ
เลย หากใครจะเห็นว่าเขาพิการนั้นก็เป็นเรื่องของคนมอง เมื่อ
คิดได้เช่นนี้เขาก็ไม่รู้สึกเดือดร้อนอะไรกับสังขารของตัวเอง

ปัญหาก็คือคนส่วนใหญ่ชอบเอาตัวเองไปผูกติดกับ
สายตาของคนอื่น จึงหันไปให้ความสำคัญหรือมุมมองของคน
ทั่วไป ทุกข์เมื่อเขาตำหนิ สุขเมื่อเขาชม และดังนั้นจึงแสวงหา
ความชื่นชมและการยอมรับจากผู้อื่น คนที่คิดเช่นนี้ย่อมยาก
ที่จะหาความสุขได้ และจะรู้สึกพร่องตลอดเวลา เพราะได้รับ
คำชมเท่าไรก็ไม่พอ ได้รับเกียรติยศชื่อเสียงหรืออำนาจเท่าไร
ก็ไม่รู้จักพอเสียที เพราะมักจะเห็นคนอื่นได้มากกว่าตนอยู่
เสมอ

2 สิงหาคม
2552

อะไรที่หนักที่สุดในโลก?

สัตว์อะไรที่รวมกันแล้วมีน้ำหนักมากที่สุดในโลก? ถูกต้องแล้ว
ครับ คำตอบคือ มด

สัตว์ตระกูลมดมีน้ำหนักรวมกันเท่ากับน้ำหนักของ
คนทั้งโลก (6,300 ล้านคน) และเท่ากับ 10% ของน้ำหนักของ
สัตว์ทุกชนิดบนโลกรวมกัน ประมาณว่ามีมดทั้งหมด 10,000
ล้านล้านตัว มากกว่าสัตว์ชนิดใดๆ ในโลกนี้

สิ่งที่เล็กกระจริดนั้นประมาณไม่ได้ รวมกันแล้วก็กลายเป็น
สิ่งมหัศจรรย์ เหมือนกับมหาสมุทรซึ่งกว้างใหญ่ไพศาล แต่มา
จากหยดน้ำหยดเล็กมากมายมหาศาล ฉันทึกก็ฉันทัน ความดี
แม้เพียงเล็กน้อยหากทำไม่หยุดก็สามารถสะสมเป็นบุญอันยิ่งใหญ่
ได้ เช่นเดียวกับมด ความดีจึงเป็นสิ่งที่ประมาณไม่ได้

3 สิงหาคม 2552

ทำใจอย่างไรเมื่อไปเที่ยวอินเดีย

คนไทยหลายคนไปอินเดียด้วยใจที่หวาดระแวงแขก เพราะกลัวถูกหลอกถูกโกง ต้องตั้งการ์ดระวังตัวเสมอ แต่อาจารย์ประมวล เฟิงจันทร์ซึ่งเพิ่งกลับจากอินเดีย เล่าประสบการณ์ของท่านอย่างน่าสนใจ ท่านว่าไปอินเดียครั้งล่าสุดได้ตั้งจิตว่า “จะเคารพอินเดียอย่างแท้จริง อะไรที่เป็นอินเดียผมจะต้องมีจิตนุ่มนวลอ่อนโยน น้อมรับทุกประการโดยไม่มีเงื่อนไข” ใครมาขอก็จะให้ อยากได้เท่าไรก็ไม่ขัดข้อง ใครจะมาโกงก็ไม่ปฏิเสธ อาจารย์บอกตนเองว่า “สิ่งใดที่เกิดขึ้นบนแผ่นดินนี้จะไม่ใช้สิ่งเลวร้าย แต่เป็นสิ่งที่เทพผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งอินเดียประทานให้ผมด้วยความเมตตา ให้เป็นบทเรียนกับผม ผมจะน้อมรับและรำเรียนให้ดีที่สุด”

ระหว่างที่อยู่อินเดีย มีหลายเหตุการณ์ที่ทดสอบความตั้งใจนี้ อาจารย์ประมวลก็พยายามทำตามความตั้งใจทุกครั้ง และมักพบสิ่งแปลกประหลาดอยู่เสมอ คราวหนึ่งเรียกรถตุ๊กตุ๊ก คนขับบอกว่า 50 รูปี รู้ทั้งรู้ว่า 15 รูปีก็แพงแล้ว แต่แกก็ขึ้นโดยไม่ต่อรอง พอไปถึงที่หมาย แกควักเงินออกมาจากระเป่า นับได้ 40 รูปีแล้ว ปรากฏว่าคนขับทำมือเป็นสัญญาณว่า แกเข้าใจผิด ที่แรกอาจารย์ประมวลคิดว่าเขาคงเปลี่ยนใจจาก 50 รูปี จะเรียกเป็น 100 กระมัง เพราะเห็นในกระเป่าแกมีแบงก์หลายใบ ตอนนั้นแกก็ตั้งใจว่ายินดีจ่ายหากเขาเรียก 100 รูปี แต่คนขับกลับตอบว่า *“Not five zero but one five.”* คนขับบอกว่า 15 รูปีเท่านั้น แต่อาจารย์ประมวลยืนยันจะให้ 50 รูปีเพราะตั้งใจไว้แล้ว คนขับปฏิเสธว่า ไม่เอาๆ แต่อาจารย์ประมวลก็ยื่นกราน พร้อมกับยัดเงินใส่่มือเขา แล้วกระโดดลงจากรถทันที

4 สิงหาคม 2552

เมื่อลูกลืมแม่

ภรรยาหมอใหญ่คนหนึ่งไม่ค่อยอยู่บ้าน กลับบ้านดึกเป็นประจำ วันหนึ่งกลับมาถึงบ้าน ลูกซึ่งอายุไม่กี่ขวบ เห็นเข้าก็ตะโกนว่า “คุณนายมาแล้ว คุณนายมาแล้ว” เธอได้ยินก็ตกใจวิ่งไปเลย เพราะนี่เป็นสัญญาณเตือนว่าเธอต้องใช้เวลาอยู่กับลูกมากกว่านี้

ลูกเรียกแม่ว่า ‘คุณนาย’ เพราะลูกอยู่กับพี่เลี้ยง จนคิดว่าพี่เลี้ยงเป็นแม่ ดังนั้นเมื่อพี่เลี้ยงเรียกเจ้าของบ้านว่า ‘คุณนาย’ เด็กจึงเรียกตามพี่เลี้ยงบ้าง โดยหารู้ไม่ว่านั่นแหละคือแม่ของตน

ไม่รู้ว่ามีแม่กี่คนแล้วที่เจอเหตุการณ์แบบนี้

5 สิงหาคม 2552

เมื่อลูกสืมหน้าพ่อ

นักวิชาการชื่อดังและเป็นนักเคลื่อนไหวทางสังคมด้วย เป็นอีกคนหนึ่งที่ติดพันกับการทำงาน จนกลับบ้านดึกดื่น บางวันก็ไม่ได้กลับบ้าน

วันหนึ่งเขาดีใจที่ได้กลับบ้านแต่หัวค่ำ พอถึงบ้านลูกสาววัยน่ารักเห็นเขาก็งงไปบอกแม่ว่า “แม่ มีแขกชื่อพ่อมาหาค่ะ”

เรื่องทำนองนี้คุณหมอปิยะสกล สกลสัตยาทร ได้ยินอยู่บ่อยๆ ช่วงที่เป็นคณบดีคณะแพทยศาสตร์ ศิริราช เปิดคลินิกอยู่ มีวันหนึ่งกว่าจะปิดคลินิกได้ก็ 3 ทุ่ม กลับถึงบ้านก็ดึกแล้ว กลัวว่าจะเป็นอย่างนี้ไปเรื่อยๆ ตอนนั้นลูกยังเล็ก เลยตัดสินใจเลิกทำคลินิก เพราะกลัวว่าลูกจะจำหน้าพ่อไม่ได้

เรื่องนี้เกิดขึ้นมา 20 กว่าปีแล้ว ปัจจุบันคุณหมอปิยะสกลเป็นอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหิดล

6 สิงหาคม 2552

ความสำเร็จคือความล้มเหลวที่ยังไม่ปรากฏ

เมื่อทำงานเสร็จ ถ้าออกมาตี เราไม่เพียงดีใจที่งานเสร็จเท่านั้น หากยังอดไม่ได้ที่จะภูมิใจในผลงาน เห็นว่างานนั้น 'เยี่ยม' หรือ ถึงขั้นที่คิดว่า 'กูเก่ง'

แต่เมื่อเวลาผ่านไป เมื่อมองย้อนกลับไป เราจะพบว่างานนั้นไม่ดีอย่างที่คิด ถ้าชั่งตวงกับตัวเองก็จะพบว่ามันมีข้ออ่อน ข้อบกพร่องอยู่ไม่น้อย ถึงตอนนั้นใจที่พองโตก็จะฝ่อ ทำให้เจียมเนื้อเจียมตัวมากขึ้น ไม่หลงคิดว่า 'กูแน่' ทำให้เราเป็นมนุษย์ธรรมดามากขึ้น

เป็นเอก รัตนเรือง นักสร้างหนังสือฝีมือดี ให้สัมภาษณ์ นิตยสาร way ว่า เมื่อทำหนังสือหนึ่งเล่มเสร็จ เขาจะภูมิใจทุกครั้งว่า "เรื่องนี้มันดีวะ" ยังมีคนชมหรือได้รางวัลก็ยิ่งรู้สึกดีขึ้นไปใหญ่ ไม่ใช่แค่รู้สึกว่ "หนังสือเจ๋ง" เท่านั้น แต่ยังรู้สึกด้วยว่า "กูก็เจ๋งวะ"

แต่เขาพูดถึงประสบการณ์หลังจากนั้นว่า “หลังจาก
นั้น 2 เดือน มาหนึ่งดูอีกที ตอนนั้นละครับความจริงจะปรากฏ
ทุกอย่างนั้นไปได้ไงวะ ตรงนี้ทำไมกูไม่ทำอย่างนั้น พอ
2-3 เดือนผ่านไป อีก็งอโก้ทั้งหลายมันได้กลับไปอยู่ในที่ทาง
ที่ถูกต้องของมันแล้ว ตรงนั้นความจริงจะปรากฏ”

มีคนเคยพูดว่า “ความสำเร็จคือความล้มเหลวที่ยังไม่
ปรากฏ” ดังนั้นเมื่องานเสร็จและมีคนชื่นชม ก็อย่ามัวหลงใหล
ได้ปลื้มกับความสำเร็จหรือปล่อยให้หัดตาฟุ้ง เพราะ
แท้จริงแล้ว นั่นเป็นเพราะเรายังมองไม่เห็นความล้มเหลว
หรือความบกพร่องของงานชิ้นนั้นต่างหาก